

Kicsoda Jézus?

Audred Spriensma

A testté lett Ige

„És az Ige testté lett és lakozék miközöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14)

Gyermekként hittanórán talán hallottál Jézusról szóló történeteket. De ismered-e az Ő személyét? Úgy ismered-e Őt, mint az egyetlen Megváltót, mint Uradat, Mesteredet, Vezéredet és Barátodat?

A négy evangélium szerzője más-más szempontból mutatja be Jézust. Máté úgy ír az Úr Jézusról, mint Dávid Fiáról, a zsidók régen megígért Királyáról. Márk az Úr szolgájaként ábrázolja Jézust, kiemelve szolgálatának csodálatos jellemzőit. Lukács Jézus, a tökéletes ember emberi természetét állítja előtérbe. Végül János mennyei személyként beszél Jézusról, aki a mennyből érkezett hozzánk, köztünk lakozott, és így leplezi le isteni dicsőségét.

E könyvben János evangéliumát követve ismerhetjük meg Jézust. János célja és vezérgondolata, hogy megmutassa: Jézus Isten, a Szentháromság második isteni személye. Ezt a célt az evangéliuma vége felé világosan meg is fogalmazza: „Ezek pedig azért írtak meg, hogy higgyétek, hogy Jézus a Krisztus, az Istennek Fia, és hogy ezt hívén, életetek legyen az ő nevében” (Jn 20:31).

Jézus az Ige

János evangéliuma nem Jézus születésének részleteivel kezdődik. Az apostol inkább arról beszél, hogy az idők kezdete előtt, a föld teremtését megelőzően Jézus Istennel lakozott: „Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige” (Jn 1:1). A Bibliában van néhány kezdet: a világ kezdete, Jézus Krisztus evangéliumának kezdete, a sok nyomorúság kezdete, a csodák kezdete stb. Itt a kezdet a teremtés, az idők kezdete előttre vonatkozik. Az 1Mózes 1:1-ben ezt olvassuk: „Kezdetben teremté Isten az eget és a földet.” Jézus ott volt, és *Istennel volt*. Itt arról van szó, hogy Isten jelenlétében volt, de azt is megtudhatjuk, hogy ő egy külön személy. Ő a Szentháromság második személye. Mindig létezett, nem teremtett. „És Isten vala az Ige.”

Ő az Ige, mert Istent jelenti ki. Megszólal, beszél. Szólt, és minden őáltala lett (Jn 1:3). Némelyek azt gondolják, hogy Istent nem lehet megismerni. Őket *agnosztikusoknak* nevezzük, hiszen ez a kifejezés azt jelenti: *nem ismer*. Isten azonban megismerhető. Az ő Fia, Jézus Krisztus megismerhető. Isten kijelenti magát, megismerteti magát velünk a teremtésben, a Szentírásban (az írott Igében), és ami a legfontosabb, az ő Fiában, Jézusban (a testté lett Igében).

Jézus testté lett

A János 1:14-ben ezt olvassuk: „És az Ige testté lett, és lakozék miközöttünk.” Ez egyszerűen azt jelenti, hogy a Szentháromság második személye, aki mindig is létezett, most emberi természetet vett magára. Ő, aki Isten, most emberré lett. Ennek a kifejezése a *testté létel*, ami a testben való

eljövetelt jelenti. Jézus nem szűnt meg Istennek lenni. Most azonban már valóságos, büntelen, tökéletes emberré is lett. Lukács evangéliuma beszámol Jézus szűztől való csodálatos születéséről. Nem volt földi apja, mert Isten volt az ő Atyja. Ezt a titkot ünnepeljük minden karácsonykor. Az 1Timótheus 3:16-ban ezt olvassuk: „És minden versengés nélkül nagy a kegyességnek eme titka: Isten megjelent testben.”

Miért akarta ezt Isten? Miért akart emberré lenni? Miért hagyta ott a menny dicsőségét és szépségét, és miért jött el ebbe a világba, amely tele van betegséggel, fájdalommal, szenvedéssel és halállal? Isten Igéje így szól: „és lakozék miközöttünk.” A *lakozik* szót így is fordíthatnánk: *sátorozik*. Amikor Izráel népe az ószövetségi időkben a pusztában vándorolt, sátrakban laktak. A sátraik között ott állt Isten sátra. Az volt Isten hajléka. Csak ideiglenes volt, egy puszta sátor, amelyet a Kánaánba vezető út során könnyen arrébb lehetett vinni. Ezen a helyen találkozott Isten az ő népével, itt szólt hozzájuk. Ez volt az istentisztelet és áldozatok helye is. Amikor az Ige testté lett, akkor Jézusban Isten látogatott meg minket. Isten eljött, hogy velünk lakozzék, és szoros közösségben éljen velünk.

Magányos vagy? Olykor azt szeretnéd, hogy valaki ott legyen melletted, és átvegye terheidet? Jézus, Isten Fia velünk lakozik. 33 évig velünk lakozott testben. Most, amikor Jézus már feltámadt a halálból, testileg a mennyben van, de Lelke és Igéje által velünk lakozik. Imádságban megszólíthatod. Ő a velünk lévő Isten. Az Immánuel név ezt jelenti: *Isten velünk*. A név végén az *el* Istent jelenti, a többi rész pedig azt, hogy velünk. Isten az Ő népével van, és soha nem hagyja el őket. Jézus gondoskodik rólunk. Át tudja érezni gyarlóságainkat, ezért együttérző főpapunk lehet a mennyben. Az Immánuel név arról árulkodik, hogy Jézus Isten és ember egy személyben. Őbenne Isten a lehető legközelebbi módon van velünk.

Jézus ebbe a világba született. Itt élt, és itt halt meg. Eggyé lett velünk. A mennyből jött le, hogy bűnös állapotunkban velünk lakozzon. A mennyből szállt alá, hogy a helyünkre álljon, és magára vegye bűneinket. Azért jött, hogy szenvedjen és meghaljon, így mi élhessünk, és közösségünk lehessen Istennel. Azért támadt fel a halálból és ment fel a mennybe, hogy örök életet adjon nekünk.

Jézus dicsősége

János apostol így folytatja: „(és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1:14).

Ez lepellel takart dicsőség volt. Mit látott az, aki Jézusra nézett? Vajon a kiseded Jézust (a testté lett Igét) meglátogató pásztorok nem egy csecsemőt láttak, aki szegény zsidók gyermekeként egy tehénistállóban született? Nem egy királyt láttak a palotában. A napkeleti bölcsek egy kisgyermeket imádtak egy bethlehemi házban. Mások egy Názáretben felnőtt ácsmestert láttak, és ezt kérdezték: „Názáretből támadhat-e valami jó?” (Jn 1:46). Később, amikor Jézust leköpték, megostorozták, keresztre szegezték, akkor nem a fájdalmak férfija, a betegség ismerője volt ez az ember (Ézs 53:3)? Legjobb esetben is egy valódi, büntelen embert láthattak, aki elfáradt, aki szomjas volt, aki csodákat tett, és aki tekintéllyel tanított.

A hit szemével azonban sokkal többet látunk őbenne, mint egy jó embert. Istent látjuk. Jézus a János 14:9-ben így szól: „aki engem látott, látta az Atyát.” Isten, aki úgy szeretett minket, az ő egyszülött Fiát küldte el ebbe a világba. Látjuk isteni erejét. A vakok látnak, a süketek hallanak, a betegek meggyógyulnak, a halottak feltámadnak. Még a szél és a hullámok is engednek neki! Látjuk szeretetét, ahogyan megszánta a sokaságot, akik olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való

juhok. A Szentlélek munkája és hitünk által még gyalázatos keresztalálában is látjuk az ő dicsőségét. Ezért énekelünk így: „Áll a Krisztus szent keresztje.” Pál apostol pedig így szól: „Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak” (Gal 6:14).

Jézus, Isten egyszülött Fia kegyelemmel és igazsággal teljes. Csak azért lehet a Megváltónk, mert ő Isten, aki önként emberré lett. Csak azért imádkhatjuk őt, mert ő Isten. Csak Istenként lehet mindig jelen velünk, hogy segítsen, vezessen, megmentsen, és állandó barátunk legyen. Ha Jézus nem Isten, akkor csak a múlt egyik történelmi alakja.

Sajnos ma sokan úgy tekintenek Jézusra, mint egy történelmi személyre, egy emberre. Mások hiszik, hogy Jézus Isten, de valójában nem ember, csak emberi formát vett magára. Jézus azonban csak úgy tudott eljönni, hogy elvegye bűneinket, és üdvözítsen, mert ő Isten, egyszersmind valóban közülünk való ember.

Hit által feltekinthetünk Jézusra, aki testté lett Isten, velünk lévő Isten, Immánuel. Ismerhetjük őt, akit ismerni az örök élet. Isten kegyelme által szerethetjük őt, hozzá menekülhetünk, és bízhatunk őbenne mint egyetlen Pártfogónkban és Megváltónkban.

Isten Báránya

„Másnap látá János Jézust őhöz menni, és monda: Ímé az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit!” (János 1:29)

Mi köze van egy báránynak ahhoz, hogy kicsoda Jézus? Elég meglepő lehet, amit Keresztelő János kiált. A vallásos vezetők azért mentek ki Jánoshoz a pusztába, hogy megkérdezzék, kicsoda ő (Jn 1:19). Ő a Krisztus? Vagy Illés? Ő az a próféta, akit Mózes megígért, aki nagyobb Mózesnél? János válasza ezekre a kérdésekre az volt, hogy nem, nem ő az. Ő csak az Úr útkészítője. Azonban jelen volt köztük az, akit nem ismertek: a Krisztus, a megígért, nagyszerű próféta, a Messiás. A következő nap, amikor János látja, hogy Jézus hozzá jön, így szól: „Ímé, az Isten Báránya” (Jn 1:36).

Miért nem csak azt mondta János a tömegnek: „Itt, itt van a Krisztus”? Ehelyett Jézust *a Báránynak* nevezi. Ennek nagy jelentősége van. A zsidók egy prófétát vártak. Egy királyt kívántak, hogy megszabadítsa őket a római elnyomás alól. Nem vágyakoztak olyan megváltóra, aki az Isten bűnösök ellen való haragjától szabadítaná meg őket. Ez azért volt így, mert nem ismerték saját bűneiket. E körülmények között hirdette János Jézusról, hogy ő az Isten Báránya. Isten Lelke úgy mutatja be Jézust Izráelnek, ahogyan a népnek a leginkább szüksége volt rá. Szomorú, hogy a trónon elfogadták volna, de az oltáron, áldozatként nem.

Vajon ma más lenne a helyzet? Sokan úgy tekintenek Jézusra, mint egy jó emberre, egy csodálatos tanítóra a sok közül, egy társadalmi újtóra, egy erkölcsstanítóra. Neked és nekem azonban elsősorban és leginkább a kereszt Krisztusára van szükségünk. A kereszten Jézus, az Isten Báránya önmagát áldozta fel a bűnért.

Jézus, a Bárány

Az Ószövetségben rengeteg áldozatot kellett bemutatni. Az 1Mózes 4-ben a Bárányt jelképezte a juhok első fajzása, amelyet Ábel Isten előtt kedves áldozatul mutatott be. Amikor Isten azt

parancsolta Ábrahámnak, hogy áldozza fel fiát, Izsákot, Izsák ezt kérdezte: „Hol van az égőáldozatra való bárány?” (1Móz 22:7). Ábrahám ezt felelte: „Az Isten majd gondoskodik az égőáldozatra való bárányról, fiam” (1Móz 22:8). Ábrahám engedelmességét látva az Úr gondoskodott egy kosról, amely szarvánál fogva fennakadt a bozótban. Ábrahám látta a bárányt, és fia helyett azt mutatta be égőáldozatul. A 2Mózes 12-ben Isten azt parancsolta Mózesnek, hogy mondja meg Izráel fiainak, hogy vegyenek egy szeplőtlen bárányt. Meg kellett ölniük, a vérért az ajtófélfákra kellett kenniük, a húsát pedig meg kellett enniük. Amikor Isten látta a vért, elment a ház mellett a halálos veszedelemmel.

Kire mutatnak ezek a bárányok? Nyilvánvaló, hogy maguk az állatok nem tudtak üdvözíteni. Jézusra, az Úr szenvedő szolgájára mutatnak (Ézs 53:7). Igénkben János úgy mutatja be Jézust, mint Isten Bárányát. Ő a Bárány, akit maga Isten adott váltságunkra. A Jelenések könyvének 5. és 21. részében pedig ezt a Bárányt dicsőítik a mennyei seregek, és őt magasztalják, aki a trónon ül.

A bárányáldozat vonatkozhatott egy személyre, egy háznépre, vagy egy egész nemzetre. A báránynak hibátlannak és szeplőtlennek kellett lennie (1Pt 1:19). Milyen csodás kép Jézusról! Neki nem volt bűne. Ő nem lázadt, hanem olyan volt, „mint bárány, mely mészárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt, és száját nem nyitotta meg” (Ézs 53:7). Önként engedelmeskedett mennyei Atyjának, és önként áldozta fel magát vétkeinkért. Jézus az Isten Báránya.

Jézus elveszi a bűnt

Látod, mennyire szükséged van Jézusra, Isten Fiára, aki a mennyből szállt le? Eljött, és magára vette emberi természetünket. A helyünkre állt, és minden bűnünket magára vette. Miért? Azért, hogy te és én, akik hiszünk benne, megmeneküljünk Isten haragjától. Isten ugyanis igazságos Isten, akinek meg kell büntetnie a bűnt.

Jézus, aki bűnt nem ismert, bűnné lett. „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne” (2Kor 5:21). Ez azt jelenti, hogy Isten Jézusnak, Isten Bárányának, a mi helyettesünknek tulajdonította a mi bűneinket, nekünk pedig az ő igazságát.

Mindannyian bűnösök vagyunk. „Nincsen csak egy igaz is” (Rm 3:10). „Mert mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül” (Rm 3:23). Mennyire rossz a helyzet? A Biblia megmutatja, hogy bűneinkben halottak vagyunk. Egy halott ember semmit nem tehet saját szabadulásáért. Csak rontani tudunk állapotunkon. Olvasd csak el a Róma 3:10–29-et. Ez a bűn vétkeisé tesz minket Isten előtt. Ezt a bűnt az igaz Isten halállal kell büntesse. Jézus azért jött el ebbe a világba, hogy elszenvedje Isten bűn ellen való haragját, és a minket illető halált önmagára vegye.

Jézus elveszi a világ bűneit. Ezt a kereszten kiontott vére által teszi. Az ő vére mossa le a bűneinket, ahogyan a víz lemosa a piszkot. Ezt ábrázolja a keresztség. Meg vagy keresztelve? A Biblia ezt mondja: „Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg, és igazság nincsen mibennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő igéje nincsen mibennünk” (1Jn 1:7–10).

Kinek szól mindez? A Keresztelő Jánoshoz érkező vallásos vezetők nem gondolták magukat bűnösnek. Éppen ezért nem érezték, hogy szükségük lenne Jézusra. János azonban másnap így szól két tanítványához: „Íme az Isten Báránya” (Jn 1:36). Ez a két tanítvány követte Jézust, elmentek otthonába, és együtt voltak vele. Hittek, és ők lettek Jézus első tanítványai. Az egyikük volt András. Annyira izgatott volt, hogy azonnal megkereste testvérét, és őt is Jézushoz vitte.

A János 1:29-ben Isten szava azt mondja, hogy Jézus „az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit.” Ez azt jelenti, hogy Jézus ezen a világon minden egyes emberért meghalt? Sajnos sokan ezt tanítják. A János 1:29 azonban azt hirdeti, hogy Jézus nemcsak egyes emberek, háznépek vagy éppen a zsidó nemzet bűnét veszi el. Jézus az ő juhaiért halt meg, azokért, akik hisznek benne. Ezek a juhok minden nemzetben, törzsben és kultúrában megtalálhatóak. Mindenféle ember közéjük tartozik. Ők Isten választottai, akik a világ alapítása előtt Jézusnak adattak, hogy üdvözljenek (Jn 17:6, 9). Jézus sok emberért halt meg: az ő népéért, az ő juhaiért, az ő egyházáért. Ez a meghatározott engesztelés tanítása.

Miért fontos ez az igazság? Ha Jézus minden egyes emberért meghalt, ám sokan nem üdvözlnek, akkor Jézus munkája egyáltalán nem hathatós. Akkor még szükség van valamire. Akkor Jézus szenvedése és halála nem volt elég, az ő vére hiába hullott némelyekért, a halála haszontalan volt. Akkor az üdvösség azon múlik, hogy akarsz-e üdvözlteni.

Igénk azonban nem azt mondja, hogy „ímé az Istennek ama báránya, aki *kész megmenteni* a világot.” Ehelyett ezt olvassuk: „Ímé az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29). Jézus, Isten Báránya az ő szenvedése és halála által mindent elvégzett, ami üdvösségünkhöz kellett. Semmi másra nincs szükség. Ő üdvözít. Jézus a kereszten kiontott vére által teljesen megment.

Íme Isten Báránya

Isten az akkori zsidóknak és tanítványainak így szól: „Íme a Bárány!” Íme. Nézd meg közlről. Szegezd rá a tekintetedet. Tekints rá úgy, mint az egyetlen reménységre, a bűnből való egyetlen váltságra. Azt mondja, hogy Jézusra nem elég odasandítani, nem elég rávetni egy pillantást. A felszólítás rendkívül jelentős a körülmények miatt is. A vallásos vezetők és sok zsidó azt keresték, akit ők vártak: egy nagyszerű tanítót, egy csodatévőt, valakit, aki felszabadítja őket az elnyomás alól.

A Szentlélek arra hív minket, hogy hitben tekintsünk fel a bűnből való egyetlen Megváltóra. Ez a hit látása. Isten kegyelemből hitet munkál az övéiben, hogy maguk helyett a bűnből való egyetlen, hatalmas Szabadítóra tekintsenek. Mindannyian bűnösök vagyunk. Így ismered önmagadat? Nem tudod megmenteni magadat a bűntől és annak büntetésétől. Nézz, nézz hitben az Istentől nyert Megváltóra.

The Holy Spirit is calling us to look in faith to the only Savior from sin. It is the look of faith. By grace, God works faith in his own to look away from themselves to the only, powerful Savior from sin. „Ímé az Istennek ama báránya, aki elveszi a világ bűneit” (Jn 1:29).

Az élet kenyere

„Jézus pedig monda nékik: Én vagyok az életnek ama kenyere: aki hozzám jó, semmiképpen meg nem éhezik, és aki hisz bennem, meg nem szomjúhozik soha” (János 6:35)

Nagy sokaság jött Jézushoz. Jézus ezt kérdezte tanítványától, Fileptől: „Honnan vegyünk kenyeret, hogy ehessenek ezek?” (Jn 6:5). Filep tudta, hogy nincs elég pénzük ahhoz, hogy az egész népnek vegyenek kenyeret. Volt ott egy kisfiú, akinek volt öt árpakenyere és két hala. Jézus vette a kenyereket és a halakat, darabokra törte azokat, és kiosztotta az 5000 férfiből, továbbá nőkből és gyermekekből álló sokaságnak. Miután a nép annyit evett, amennyit akart, Jézus arra kérte tanítványait, hogy gyűjtsék össze a maradékot, hogy semmi el ne vesszen. Így is tettek, és tizenkét kosarat megtöltöttek a maradékkal.

Milyen jó üzlet! A sokaság meg akarta ragadni Jézust, hogy királlyá tegyék őt. Jézus gondot viselhetne egész életükről. Ám csak az anyagi javak érdekelték őket. Jézus félrevonult tőlük. Amikor megtalálták, így szólt: Bizony, bizony mondom néktek, nem azért kerestek engem, hogy jeleket láttatok, hanem azért, mert ettetek ama kenyerekből, és jóllaktatok. Munkálkodjatok ne az eledelért, amely elvész, hanem az eledelért, amely megmarad az örök életre, amelyet az embernek Fia ad majd néktek, mert őt az Atya pecsételte el, az Isten” (Jn 6:26–27).

Amikor Jézus azt mondta nekik, hogy higgyenek benne, erősen követelték, hogy hadd lássanak Jézustól valami jelt. A nagy vezetőre, Mózesre mutatott, aki mennyei kenyeret adott nekik enni. Jézus rávilágított, hogy nem Mózes adta a mannákat a mennyből, hanem maga Isten. Isten igazi kenyere pedig a „mennyből száll alá, és életet ad a világnak” (Jn 6:33). Egyedül Isten mennyei ajándéka töltheti be mély szükségüket, és egyedül ez elégítheti meg a lelküket.

Jézus, az igazi kenyér

A János 6:32-ben Jézus úgy beszél magáról, mint az igazi mennyei kenyérről. Természetesen nem arra gondol, hogy ő szó szerint egy darab kenyér. Jézus azért a kenyér képét használja, hogy úgy mutakozzon be, mint aki az egyedüli lelki eledel egy ember számára. Egyedül ő táplálhat valakit bűnbocsánattal, Istennel való barátsággal és örök élettel. Ő nemcsak egy kenyér a sok közül, hanem *az élet kenyere*. Az *igazi* azt jelenti, hogy valódi, eredeti és megelégtető kenyér. A *mennyei* a kenyér lelki jellegére utal. Hasonlítsuk most össze ezt a kétféle kenyeret: a testit és a lelkit. Hogyan hasonlít Jézus a kenyérre?

Először is a kenyér *szükséges* étel. Sok luxuscikket eszünk, például sült húst vagy lekvárt. Luxuscikkek nélkül meg lehet élni, de a kenyér létfontosságú. A kenyértől függünk. Így alkotott meg minket Isten. Így tudjuk fenntartani földi életünket. Kenyér nélkül meghalunk. Jézus ugyanígy szükséges eledel a bűnösök számára. Ő a lélek alapvető, egyetlen szüksége. Ő az élő kenyér. Ő nemcsak örök életet adhat nekünk, hanem azt fenn is tartja, táplálja, növeli. Szükségünk van Jézusra, vagy elveszünk. Látod-e ezt?

Másodszor a kenyér *mindennapi* eledel. Hálaadás ünnepén Amerikában pulykát vagy süttőtökös pitét esznek, de ez nem mindennapi eledel. A kenyérre minden nap szükségünk van. Ezt tanította Isten a pusztában a mannával. Jézus arra tanít minket az úri imádságban, hogy Istentől kérjük a mindennapi kenyerünket. Ugyanígy lelkileg minden nap szükségünk van Jézusra, különben elgyengülünk,

elhervadunk. Nem csak egyszer hiszünk Jézusban, hogy utána elhanyagoljuk őt. Jézusban találjuk meg a mindennapi kegyelmet, vagy különben elveszünk. Jézus az állandó, folyamatos szükségünk.

Harmadszor a kenyér *megelégtető* étel. Segít testi szükséginken, táplál, és megerősít. Jézus, az élet kenyere lelkiéppen megelégtet minket. Ellát minket a bűnből szabadító kegyelemmel, békességet ad, erővel ruház fel a bűn elleni harchoz, végül pedig eltölt minket az örök élet reménységével.

Milyen kenyér Jézus?

Miért Jézus az egyetlen lelki eledel számunkra? Hogyan lehet ő kegyelem a bűnösöknek? Hogyan lehet ő a megbocsátás, az igazság és a békesség? Hogyan adhat örök életet?

Először is figyeljük meg, hogy így szól: „Én vagyok...” Ez a János evangéliumában olvasható hét „vagyok”-mondás közül az első. Ezek a kijelentések Mózes 2. könyvének 3. részére vezethetőek vissza, ahol Isten az égő csipkebokorból szólt Mózeshez. Isten így mutatkozott be: VAGYOK A KI VAGYOK. És monda: Így szólj az Izráel fiaihoz: A VAGYOK küldött engem tihozzátok” (2Móz 3:14). Jézus ezzel a hét kijelentésével azt tanította, hogy ő az örök Isten. Jézus nem csupán ember volt, hanem Isten is, tökéletes Isten. Ő a mennyből való. Ő az élő kenyér, mert ő az élő Isten, maga az élet forrása.

Másodszor ő az élet kenyere, mivel a mennyből jött a földre. Erről, azaz Jézus testté lételéről olvasunk a János 1:14-ben. Magára vette testünket: emberi teste és lelke volt. Ez mennyire fontos? Nos, nem juthatunk fel Istenhez, hogy megszerezzük, amire szükségünk van. Maga Isten jön le hozzánk, hogy odaadja nekünk. Egyedül Isten üdvözít. Mi képtelenek vagyunk bármit tenni saját váltságunkért.

Harmadszor Jézus a mindennapi kenyere, hiszen az ő testét adta a világ életéért. Ez az ő keresztáldozatára vonatkozik. Halálra adta magát a bűneinkért való fizetségül. Magára vette a bűneinket, és így helyettünk Jézusra nehezedett Isten bűneikért való haragja. Értünk tette le az életét.

Negyedszer Jézus az élet kenyere, ugyanis legyőzte a halált. Nem tudta fogva tartani őt, hanem feltámadt a harmadik napon. Ezért ő az élő kenyér, akinek hatalma van arra, hogy nekünk adja életét és szabadítását.

Jézus az élet kenyere. A János 6:50-ben ezt olvassuk: „Ez az a kenyér, amely a mennyből szállott alá, hogy ki-ki egyék belőle, és meg ne haljon.” Tudod-e, hogy úgy van szükséged Jézusra, mint az *élet kenyérére*? Istent a mennyből származó mannával gondoskodott Izráel testi szükségéről. Lelki szükségünkről pedig úgy gondoskodik, hogy mennyei Kenyérként nekünk adja az ő Fiát.

Ennünk kell ezt a kenyeret

Ha azt szeretnéd, hogy hasznos legyen számodra a testi kenyér, akkor meg kell enned. Nem elég, ha nézegeted. Még ha tudsz is mindent arról, hogyan nőtt a gabona, hogyan aratták és csépelelték, miként sült meg a sütőben, ha ismered minden jó tulajdonságát, mégsem lesz számodra semmi haszna, ha nem eszed meg. A földi kenyeret el kell fogyasztani. Szájadba kell venni, le kell nyelni, meg kell emészteni – csak akkor fog táplálni és megerősíteni.

Ugyanez a helyzet Jézussal, az élet kenyérével is. Nem elég tudni Jézusról. Nem elég, hogy a hirdetett evangéliumban előtted áll Jézus. Magadhoz kell vegyed, és meg kell emésztened, mint lelki táplálékodat. Ezek nélkül az élet kenyere semmit nem fog neked használni.

Hogyan eheted Jézust? Nyilvánvalóan nem a testi szájjal. Jézus a János 6:35-ben arról beszél, hogy úgy részesedünk benne, ha hozzá jövünk, és hiszünk. Nem úgy megyünk Jézushoz, hogy odasétálunk. Arról van szó, hogy hívő szívvel közeledünk hozzá. Ismerjük bűnünket, ezért szívünkben éhezünk Jézust. Jézushoz menni azt jelenti, hogy bánkódunk vétkeink miatt. Úgy járulunk őhozzá, hogy egyedül Megváltónkként bízunk benne. Belé vetjük bizalmunkat, megragadjuk és befogadjuk őt, és őbelőle táplálkozunk.

Hogyan járulhatunk Jézushoz mi, akik bűneinkben halottak vagyunk? Jézus így szól a János 6:44-ben: „Senki sem jöhet énhozzám, hanemha az Atya vonja azt, aki elküldött engem.” Magunktól nem tudunk jönni, nem is tudjuk ezt akarni. Reménytelen a helyzetünk? Nem! A jó hír ez: „Minden, amit nékem ad az Atya, énhozzám jő, és azt, aki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem” (Jn 6:37). Isten munkálkodik azokban, akiket kiválasztott. Vonzza őket, hathatósan munkálkodik kegyelmével és hitünk által. Isten az Ő Lelke által végzi mindezt.

Hit által esszük Jézust, amikor halljuk a hirdetett evangéliumot. Új életünk van. Ez Jézus élete. Örök élet, amelyet senki nem vehet el. Milyen csodás bizonyosság! Semmi a földön, még testi halálunk sem választhat el minket Isten szeretetétől Jézus Krisztusban.

Amikor Jézust, az élet kenyérét esszük, semmilyen más megváltót nem keresünk. Egyedül rá van szükségünk. Semmi másra nem fogunk éhezni vagy szomjazni. Teljesen megelégszünk a Jézusban való üdvösség gazdagságával.

A világ világossága

„Ismét szóla azért hozzájuk Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága.” (János 8:12).

Lehet, hogy hozzám hasonlóan a hajnali napkeltét tartod az egyik legcsodásabb látványnak. Eloszlik az éj sötétje, és felragyog a nap gyönyörű fénye. El tudod képzelni a János 9 vak emberének boldogságát, amikor Jézus életében először megadta neki, hogy lásson?

„Én vagyok a világ világossága.” Jézus második „vagyok”-mondása a sátorok ünnepén (Jn 7) hangzott el, a paráznaságon kapott asszonynak adott bűnbocsánat után (Jn 8:1–11).

A sátorok ünnepén gyertyákat gyújtottak. Ez emlékeztette a népet arra, hogy Isten tűzoszlopban vezette őket a pusztában. A János 8-ban a házasságtörésen ért asszony lelki sötétségben, erkölcstelenségben élt. Jézus azonban megbocsátott neki, és arra szólította fel, hogy menjen el, és többé ne vétkezzen (Jn 8:11). A zsidó vezetők ahelyett, hogy örvendeztek volna e szabadításnak, lelki vakságuk miatt gyűlölettel távoztak. Jézus az üdvözítő világosság.

Jézus mint világosság

A János 8:12-ben a világosság és a sötétség ellentétét láthatjuk. A Szentírásban a világosság az igaz ismeret, a szentség, az öröm és a boldogság jelképe. A sötétség pedig a tudatlanságot, a bűnt, a

vétket, a tévelygést, a gonosztságot, a tisztátalanságot, a nyomorúságot ábrázolja. Jézus a világ sötétségébe jött, hogy világosságot hozzon. Mit jelent ez?

Jézus isteni személy. Amikor Jézus így szól: „Én vagyok a világ világossága”, ismét azt jelenti ki, hogy ő Isten, ő Isten Fia. Ézsaiás próféta az eljövendő Megváltóról úgy beszél, mint aki a pogányok világossága. A Malakiás 4:2 az eljövendő Megváltót az igazság napjának nevezi, amely gyógyulást hoz a szárnyai alatt. El tudod képzelni ezt a ragyogóan fényes világosságot, amely Isten dicsőségétől sugárzik?

Jézus a szent Isten kijelentése. Isten egyik tökéletes tulajdonsága, hogy ő világosság (1Jn 1:5), és nincs benne semmi sötétség. Ez azt jelenti, hogy Isten tiszta és büntelen. Ő tökéletes. Ez tehát Jézusra is igaz. Tiszta, szent világosságként érkezett ebbe a világba, hogy a világ erkölcstelensége és bűne közepette ragyogjon.

Jézus a Megváltó. Ő a Büntelen, aki eljött, hogy megszabadítson minket a sötétségből. Ehhez neki magának büntelennek kellett lennie. Eljött a mi bűneinkbe és vétkeinkbe. Leszállt a pokol sötétségére, hogy megfizessen a mi bűneinkért. Ezt a kereszten végezte el. Ezáltal életet szerzett számunkra.

Jézus azért jön, hogy igaz ismeretben részesítsen. A Szentírásban a világosság az igazságot és az ismeretet jelenti. Miféle ismeretet ad Jézus? Ő nem hasonlít sok mai tanítóhoz, akik csak a saját véleményüket hangoztatják. Jézus igaz ismeretet ad Istenről, a bűneinkről, üdvösségünk egyetlen útjáról, és az ebből következő életről és engedelmességről.

Jézus a lelki élet forrása a bűnösök számára. Isten legelőször a világosságot teremtette meg. Erre szüksége volt a később megteremtett növényeknek és állatoknak. Szükségük volt az Istentől alkotott világosság fényére és melegére. Mi a bűn és a halál sötétségében voltunk, és szükségünk van Jézusra. Ő azért jött, hogy életet adjon a fénytelen és élettelen bűnösöknek. Ő az élet világossága, mert ő az isteni Megváltó, akinek hatalmában áll a hozzád és hozzám hasonló, halott bűnösöknek megadni az örök élet világosságát.

Mi a világosság hatása?

Mindig kettős hatást láthatunk. A pusztában a fényoszlop az izráelitákat vezette és megmentette. Az őket üldöző egyiptomiak azonban sötétségben maradtak. A János 8-ban szereplő asszony bűnbocsánatot nyert, és szent életre hívatott el. Vádlói pedig szégyennel és Jézus iránti gyűlölettel teltek el. A vak ember látott, és örvendezett. A zsidó vezetők vakok voltak, és nem akarták elismerni Jézus csodáját. Hogyan viszonyulsz Jézushoz, a világ világosságához?

Jézus, a világosság először is megvilágosít, azaz ismeretet ad az ő népének. Látni fogják, hogy vak bűnösök. Jézus eljött, hogy megmentse népét bűnük és romlottságuk sötétségének hatalmából. Megmenti őket a tudatlanságból, és megajándékozta őket Isten igaz ismeretével. Megnyitja szívünk és elménk szeméit. Megmutatja vétkeinket, és bűnbánatra indít. Hitet ad nekünk, és öbelé vetett hitre indít minket.

Másodszor Jézus életet ad. Lelkileg halottak voltunk Istentől elválasztva. Ám felkelt a világosságunk, és elűzte halálunk sötétjét. Ránk ragyogott a világosság, és új életet, Istennel való, örök életet teremtett bennünk.

Harmadszor amikor a világosság fénylik nekünk, akik hiszünk, akkor Jézus megszentel bennünket. Urunk így szólt az asszonynak, aki bocsánatot nyert: „eredj el, és többé ne vétkezzél” (Jn 8:11). a világosság szentséget jelent. Isten arra hívott el minket, akik üdvözülünk, hogy hirdessük „annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el” minket (1Pt 2:9). „Mert valátok régen sötétség, most pedig világosság az Úrban. Mint világosságnak fiai, úgy járjatok [...] Meggondolván, mi legyen kedves az Úrnak” (Ef 5:8, 10). Mi a helyzet veled és velem? Így teszünk-e? Ezeket kell cselekedjünk, ha követjük Jézust.

A világosság azonban másféle hatást is gyakorol az emberekre. A tolvajok éjjel követik el gonoszságaikat. Az éjszakával akarják leplezni tetteiket. Ha valaki zseblámpával közelít, elszaladnak. Akháb király gonosz uralkodása alatt az ég mintegy rézzé, a föld mintegy vassá vált (1Kir 17:1, vö. 5Móz 28:23). Három és fél évig nem volt eső, és a föld megkeményedett. Ugyanígy a világosság leleplez, és megkeményít.

Amikor Jézus, a világosság felragyogtatta Isten dicsőségét, akkor lelepleződtek az ő ellenségeinek bűnei és hazugságai. Nem akarták, hogy felfedezzék a vétkeiket. Megkeményedtek hamisságukban. Bűnbánat helyett gyűlölték Jézust, és meg akarták ölni őt (Jn 10:31).

Ma is ez a helyzet. Amikor a hirdetett evangélium felmutatja Jézust, a világ világosságát, annak van egy szomorú hatása. Sokan nem akarják, hogy lehulljon a lepel a vétkeikről. Dühösek lesznek, amikor Jézust egyedüli Megváltóként hirdeti valaki. Nem akarják meghallani a megtérésre, hitre és engedelmességre való felszólítást. Megkeményednek vétkeikben és a sötétségben, így elítéltetnek.

Mi a feladatunk?

Jézus így szól: „Ismét szóla azért hozzájok Jézus, mondván: Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem járhat a sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága” (Jn 8:12). Mi következik ebből számunkra?

Mindenekelőtt az, hogy ne tagadjuk meg a világosság követését. Nem hagyhatjuk figyelmen kívül a világosságot. Nem járhatunk továbbra is a bűn sötétségében. Az evangéliumban hirdetett vagy tanított világosságot nem mellőzhetjük. Nem zárhatjuk be értelmünket. A megtérés és hit parancsát nem vonatkoztathatjuk csupán másokra. Amikor a világosság felragyog, és leleplezi bűneinket, akkor meg kell térnünk. Amikor a világosság fénylik, akkor meg kell ragadnunk az igazság napját. Amikor a világosság a szentség útján vezet, menekülnünk kell az erkölcstelenségtől és a tisztátalanságtól. Ha nem hiszel Jézusban, a világ világosságában, az örök sötétség helyén, a pokolban fogsz kikötni.

Pozitív módon fogalmazva az a feladatod, hogy higgy Jézusban. Be kell fogadnod az igazságot. Hit által meg kell ragadnod Jézust. Ő az egyetlen, aki megszabadít a tudatlanság és a bűn sötétségéből. Jézustól kell várnunk teljes üdvösségünket. Kövesd őt, a világ világosságát.

Ígéretet kaptunk: a miénk lesz *az élet világossága*. Jézus nemcsak hirdeti, hanem meg is adja az áldásokat. A tudatlannak bölcsességet, a vaknak látást, a tisztátalannak szentséget, a megszorodottnak örömet ad. A halottakat életre, örök életre kelti. Jézus a világ világossága. Követed-e a világ világosságát? Aki követi Jézust, nem jár sötétségben, hanem az övé lesz az életnek világossága.

A juhok ajtaja

„Újra monda azért nékik Jézus: Bizony, bizony mondom néktek, hogy én vagyok a juhoknak ajtaja. [...] Én vagyok az ajtó: ha valaki énrajtam megy be, megtartatik, és bejár és kijár majd, és legelőt talál.” János 10:7, 9

Jézus, Isten Fia egy ajtó képét mutatja be nekünk. Az ajtón át léphetünk be a házukba, és mehetünk ki onnan. Az ajtók kívül tudják tartani a tolvajokat és a hívatlan vendégeket. Jézus így szólt: „Én vagyok az ajtó.” Ismered-e ezt az ajtó, amely Isten háznépébe vezet? Ismered-e az ő házának biztonságát és békességét?

Az adott okot Jézusnak e tanítások kifejtésére, ahogyan a vallási vezetők viszonyultak a vakon született férfi meggyógyításához (Jn 9). Miután ez az ember megvallotta Jézus Krisztusba vetett hitét, kitiltották, kizárták a templomból. A vezetők megmutatták, hogy gyűlölik Jézust és azokat, akik hisznek benne.

A János 10:2-ben Jézus a juhok ajtajáról beszél. Ez egy jól ismert kép volt a zsidók számára. Az akol egy magas falú építmény volt. Ebben több pásztor juhát tartották éjszakánként. A juhokról az ajtónálló gondoskodott. Napközben a pásztor kiterelte a nyáját a zöld legelőre, éjszaka pedig visszavitte az akolba. Az akol megvédte őket a farkasoktól és más ragadozóktól, valamint a tolvajoktól és a rablóktól.

Hamis tanítók és hamis útjaik

El tudod képzelni a tolvajokat és a rablókat? Ők nem használják az ajtót. Más módon próbálnak bejutni a drága juhokhoz. A *tolvaj* szó magában hordozza az alattomos, ravasz lopakodás gondolatát. A *rabló* pedig olyanokra utal, akik erőszakosak. Jézus mindkettőről beszél, hiszen a János 10:10-ben azt mondja, hogy ezek az emberek azért jönnek, hogy lopjanak, öljenek és pusztítsanak.

Kikre utal Jézus? A vallási vezetőkre. Az volt a feladatuk, hogy Isten népét Jézus Krisztushoz vezessék. De mit tettek? Megegyeztek, hogy „ha valaki Krisztusnak vallja őt, rekesztessék ki a gyülekezetből” (Jn 9:22, ld. Jn 9:24–34). Jézus ebben a példázatban összehasonlítja a hamis tanítók ördögi viselkedését és a hűséges tanítók munkáját, amelyet a juhok között, azaz Isten drága népében végeznek. A vallási vezetők pásztoroknak állították be magukat. Jézus megmutatta, hogy tudja, kik is ők valójában, és azt akarta, hogy az ő juhai is legyenek ennek tudatában.

A pásztorok és a juhok életében mindig vannak ilyen birkatolvajok, akikkel foglalkozni kell. Az ilyen emberek nem szeretik a juhokat, nem gondoskodnak róluk. Csak azért jönnek, hogy ártsanak a juhoknak, és megöljék őket. Ezek a tolvajok éppen ezért nem az ajtón keresztül lépnek be az akolba. Másként másznak oda be. Azt sem akarják, hogy a juhok az ajtót használják.

A vallási vezetők nem hittek Jézusban mint az ajtóban. Nem Jézus által akartak belépni a mennyek országába. Nem arra tanították a népet, hogy csak Jézus által lehet belépni az országba. Más utat mutattak az egyházba és Isten országába: saját cselekedeteik, saját igazságuk, az emberi érdek útját. Ám az országba nem lehet saját cselekedeteink által belépni. Nincs üdvösség a mi tetteinkben vagy igazságunkban.

Ezek a hamis tanítók mindig jelen vannak. Nem úgy beszélnek Jézusról, mint aki az egyetlen út az üdvösségre. A megváltásról szóló hamis tanításaikkal ezek a vezetők megpróbálnak bemászni az egyházba. Lehet, hogy azt tanítják: a törvény cselekedetei által nyerünk üdvösséget. Lehet, hogy a „szabad akarat” hamis tanítását hirdetik. Lehet, hogy a névleges egyháztagságot vagy a sokféle karitatív tevékenységet becsülik nagyra. Ezek a hamis tanítók tolvajok és rablók, mert elutasítják az akolba vezető egyetlen ajtót, Jézust. Az ilyen hamis tanítók és tanításaik által nem juthat senki sem az akolba. Nincs üdvösség, ha valaki tagadja Jézust vagy az egyedül kegyelemből való üdvösséget.

Jézus az ajtó

E hamis pásztorokkal szemben ott áll Jézus Krisztus. Ő a juhok ajtaja. Jézus a jó Pásztor, aki az ajtón keresztül lép be az akolba. Szereti a juhait, és a javukat keresi. Jézus maga az ajtó, amely az egyház aklába nyílik. Ő az üdvösségre és az életre vezető ajtó. Csak akkor nyerünk megváltást, ha rajta keresztül lépünk be. Jézus az üdvösség egyetlen útja. Ő az egyetlen ajtó. És ő a juhok ajtaja, nem a kecskéké.

Miért van ez így? Miért ő az üdvösség egyetlen útja? Azért Jézus az egyetlen ajtó, mert ő Isten a mi testünkben. Az ő istenségét jelenti ki ez a *vagyok*-mondás. Egyedül Isten lehet a megváltás egyetlen útja. Mi magunk, a mi tetteink és akaratunk nem lehetnek az ajtó. Magunktól fogva csak halottak vagyunk a vétkeinkben, és csak növelni tudjuk adósságunkat. A Jézus név ezt jelenti: „Jehova megment.”

Ő az egyetlen ajtó, mivel egyedül ő Isten a mi testünkben. Őbenne Isten emberré lett, hogy megmenten minket, embereket. Őbenne Isten jött el hozzánk, hogy az ő kereszthalála által Istent és minket egy oldalra állítson. Elvette a mi bűneinket, és tökéletes engedelmességgel járult Isten elé. Egyedül ez a megváltás módja. Úgy menti meg a juhait, hogy az akolba vezető egyetlen ajtón át vezeti be őket.

Jézus a mi üdvösségünk. A János 10:9-ben Jézus így szól: „ha valaki énrajtam megy be, megtartatik.” Jézus az ajtó, amely megment. Egyedül ő indíthatja a bűnösöket arra, hogy belépjenek az akol kapuján, és megváltást nyerjenek. A juhok csökönyös állatok, és szükségünk van egy pásztorra, aki vezeti őket, aki gondoskodik róluk. A bűnösök természetük szerint nem tartoznak a juhakolba. Azért lépnek be az ajtón, mert természettől fogva kívül vannak az üdvösségen és Isten országán. Biztonság nélkül élnek. Mindenféle lelki veszély fenyegeti őket.

Jézus az ajtó. Ez azt jelenti, hogy gondoskodik arról, hogy a népe üdvösségre jusson. Táplálja őket, és élő vizek forrásaihoz vezeti őket. Milyen tökéletes Megváltó Jézus! Ismered őt? Tudod-e, hogy mennyire nagy szükséged van Jézusra, hogy eljuttasson téged a mennyországba és az üdvösségbe?

A feladatunk

Az ajtónállók (az igaz, hűséges tanítók és igehirdetők) kinyitják az ajtót Jézusnak, a mi jó pásztorunknak. Ő név szerint szólítja a juhait. A juhok hallják a hangját, és követik Jézust. Igaz ez az üdvösségünk kezdetére, ugyanakkor állandó tevékenység is. A János 10:9-ben ez áll: „megtartatik, és bejár és kijár majd, és legelőt talál.”

Hogyan hallják meg Jézus juhait az ő hangját? Az evangélium hirdetésében. Jézus folyamatosan hívja az ő juhait, és vezeti őket. Az ajtó kifelé és befelé is vezet. A juhakol ajtaja éjszaka megnyílt,

hogy az akol biztonságába és nyugalmaiba vezesse a juhokat. Reggel pedig azért nyílt meg, hogy a juhok kimehessenek a legelőre.

Jézus kinyitja az ajtót, hogy a juhait bevigye az egyház aklába. Ám azért is kinyitja az ajtót, hogy tápláljon minket. Nem az egyházon kívül, hanem az egyházban, a kegyelem eszközei által. Igéje gazdag táplálékát vehetjük magunkhoz, hogy megerősödjünk, és növekedjünk a hitben.

Jézus így szól: „én azért jöttem, hogy életük legyen, és bővülködjenek” (Jn 10:10). A hamis pásztorok azért jönnek az akolba, hogy ártsanak, és öljenek. Ezzel ellentétben Jézus azért szenvedett és halt meg, hogy életet nyerjen az ő juhainak. Az ő juhai bővülködhetnek ebben az életben! Ez az Istennel való élet, barátság az élő Istennel. Jézus juhainak már most részesednek ebben az életben, amely napról napra gazdagabb lesz, és akkor lesz teljessé, amikor Jézus bevisz minket a mennybe.

Jézus az ő juhainak ajtaja. A János 10:9 ránk helyez egy felelősséget: lépünk be. Ez azt jelen ti, hogy hinnünk kell Jézusban. Így léphetnek be a bűnösök az akolba. Az Ige a hit tudatos aktivitására szólít fel minket. Hiszünk Jézusban, Krisztust tekintjük lelkünk eledelül és táplálékául, és így keressük őt. Így üdvözülünk.

Hit által járunk ki és be, hogy legelőt találjunk. Jézusban és Jézusból élünk. Őt keressük, és eledelt találunk a lelkünknek. Ezen az ajtón lépsz-e be? A hirdetett Ige által Jézus Krisztusból táplálkozol? Ha Jézuson, az ajtón át lépsz be, üdvözülsz. Az ellenkezője is igaz. Ha más módon akarsz bejutni az akolba, elveszel. Jézus az egyetlen ajtó, a juhok csodálatos ajtaja.

A jó pásztor

„Én vagyok a jó pásztor: a jó pásztor életét adja a juhokért.” (János 10:11)

Ezzel a kérdéssel foglalkozunk: „Kicsoda Jézus?” Jézus nem nagy királyként vagy nagy tanítóként mutatkozik be. Azt mondja, hogy ő a jó pásztor. A pásztor az egyik legszerényebb foglalkozás. A kisgyermek aranymondásokat tanulnak. Talán te is tanultál. Az elsők között szokták megjegyezni a 23. zsoltárt: „Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm” (1. v.), azaz nem lesz hiányom vagy szükségem. A Biblia juhokhoz hasonlít minket. A juhok ostoba, gyenge, gyámoltalan állatok, amelyek szeretnek elkóborolni. Szükségük van pásztorra, aki gondoskodik róluk, vezeti és védi őket. Tudod, hogy szükséged van egy jó pásztorra?

Miért pásztor?

Jézus így szól: „Én vagyok a jó pásztor.” Akik ezt hallották, rájöhettek, hogy azt mondja: ő Isten. Ismerték a Szentírást. Ahogy korábban idéztük: „Az Úr az én pásztorom.” A fordításban az Úr szó a *Jehova* név helyett szerepel. Jehova Isten a pásztorom. A 80. zsoltár és Ézsaiás könyvének 40. része is így nevezi Istent. Jézus úgy jelenti ki magát, mint a juhok pásztorát. Ő Jehova kijelentése. Én vagyok Isten, a pásztor! Amikor Jézus azt mondja: „Én vagyok”, ismét Istenként azonosítja magát.

Jézus a *jó pásztor*nak nevezi magát. Így természetesen a korabeli vallási vezetőkkel állítja szembe magát, akik nem voltak azok a pásztorok, akiknek tettették magukat. Inkább tolvajok, rablók és béresek voltak. A béreseket azért fizetik, hogy vigyázzanak a juhokra. Csak a bérért dolgoznak, és nem szeretik a juhokat.

Jézus a jó pásztor. A jó szó arra is utal, hogy ő Isten. Amikor egy ember odalépett Jézushoz, és így szólt hozzá: „Jó mester”, Urunk így felelt: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten” (Mt 19:17). Így Jézus ezt mondja: „Én isteni és lelki pásztor vagyok nem úgy, mint az emberi pásztorok.” János evangéliumában a jó szó először a 2. részben fordul elő, ahol a jó és a rosszabb bort állítja szembe. A jó azt jelenti, hogy *válogatott*, vagy *kiváló*. Itt tehát arról van szó, hogy Jézus a minden tekintetben kiváló pásztor, aki végtelenül felette áll azoknak, akik előtte volt.

Sok ószövetségi előkép (típus) mutat Jézusra mint pásztorra. Ábel *juhok pásztor*a volt (1Móz 4:2). Jákób gondoskodott a juhairól. József etette a juhokat. Mózes itatta, védelmezte és vezette a juhokat. Dávid még az életét is kockára tette a juhokért, amikor az oroszlán és a medve jött, hogy elragadjon a nyájából egy bárányt. Dávid az oroszlánt és a medvét is megölte.

Jézus az, akit Isten kiválasztott, kijelölt és elküldött, hogy az ő juhairól gondoskodjék. Ők azok, akiket Isten a világ megalkotása előtt Jézusnak adott. Isten Jézusra bízta juhait, hogy gondoskodjon róluk, táplálja, védelmezze és megmentse őket. Ő az, aki elhívja az ő juhait, és aki által a juhok ki- és bejárhatnak az akolba. Milyen kegyelmesen gondoskodik Jézus, a jó pásztor a juhairól!

Hogyan pásztorol Jézus?

A pásztor fő feladata, hogy gondoskodjon a nyája juhairól. Ennek a gondoskodásnak több oldala is van. A pásztornak meg kell védenie juhait. Jézus ezt megteszi. A pásztornak etetnie kell a juhait. Jézus ezt is megteszi. A pásztornak nyugalmat kell biztosítania a juhok számára. És Jézus természetesen ezt is megteszi. A pásztornak vezetnie és irányítania kell a juhait, ügyelve arra, hogy azok kövessék őt. Jézus ezt is megteszi.

A János 10:11-18-ban Jézus gondviselésének két fő része jelenik meg. Először is Jézus ismeri a juhait. Másodsor Jézus az életét adja a juhaiért.

Először is, Jézus ismeri a juhait. Jézus a 14. versben így szól: „Én vagyok a jó pásztor, és ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim.” Ez nem olyan, mint amikor valakit rövid időre felfogadnak, hogy gondoskodjon az állatokról. Egy farmon nőttem fel. Amikor édesapám édesanyja halála miatt visszament Hollandiába, felfogadott egy embert, hogy vigyázzon a teheneinkre. Ez a felbérelt ember nem ismerte név szerint a teheneket. Nem ismerte az egyes állatok természetét és tulajdonságait. Nem ismerte az egyes állatok egyéni szükségleteit. Amikor apám két hét múlva hazatért, több tehén is nagyon beteg volt emiatt.

Jézus korának vallási vezetői nem ismerték és nem szerették Izráel juhait, nem gondoskodtak róluk. A nép olyan volt, mint a pásztor nélkül való juhok. Jézus, a jó pásztor ezzel szemben ismeri a juhait. Jézus nyája nem más, mint Isten népe. Ezek az emberek őhöz tartoznak, Jézus személyesen ismeri őket, és szereti őket. Jézus úgy ismeri a juhait, ahogyan Atyja ismeri őt, és ahogyan ő ismeri az ő Atyját.

Milyen csodálatos ez! Isten gyermeke, Jézus mindent tud rólad. Ismeri neveinket és egyéni szükségleteinket, próbatételeinket, nyomorúságainkat, bánatainkat és kísértéseinket. Olyanok vagyunk, mint a juhok: gyengék, bűnösök, önféjűek, gyámoltalanok és védtelenek. Jézus az ő Igéjének zöld legelőire vezet minket. Ő tudja, hogy még mely juhokat nem gyűjtötte össze. Igéje, az evangélium által hívja, táplálja és megmenti juhait.

Másodszor főként az mutatja meg, milyen kegyelmesen gondoskodik Jézus a juhairól, hogy letette értük az életét. Háromszor is olvashatunk erről a János 10:11–18-ban. „A jó pásztor életét adja a juhokért” (11. v.); „én leteszem az én életemet [...] Senki sem veszi azt el éntőlem, hanem én teszem le azt én magamtól” (17–18. v.).

Mit jelent ez? Jézus egész életében az életét adta a juhaiért. De Jézus elsősorban a kereszthalálára utal. Jézus juhok bűnösök, és a bűn büntetése a halál (Rm 6:23). A bűn vétkének következménye a halál és a pokol. Juhokként gyengék és tehetetlenek vagyunk, nem tudjuk megmenteni magunkat. Jézus a saját életét adta értünk. A helyünkre állt, elhordozta a mi bűnünket és vétkünket, elszenvedte a mi halálunkat és a mi poklunkat. Úgy tette ezt, hogy a kereszten áldozati báránnyá lett.

Egy béres elszalad, ha veszélyben látja a juhok életét és a sajátját. Jézus önként és szándékosan állt a mi helyünkre. Letette az életét a juhaiért. Miért tette ezt Jézus? Mert ez volt az ő Atyja akarata. Ez volt az ő nagy szeretete juhok iránt. Jézus önmagát adta a juhokért. Ez a halál erős volt, hiszen minden egyes juhot megmentett, akit az Atya ezért adott neki.

A juhok biztonsága és szabadulása

Micsoda áldás, hogy ezt a jó Pásztort ismerhetjük, és ő a miénk lehet! Nevükön szólítja a juhait, azok felismerik a hangját, és követik őt (Jn 10:4). Ismerik őt, mert Igéje és Lelke által jön el. Úgy szeretjük a pásztorunkat, ahogyan ő szeretett minket. Pásztorunk gondviselése alatt megmenekülünk. Megmenekülünk a pusztulásunkra törekvő minden ellenségünktől. Megmenekülünk a bűneinktől, a vétkeinktől és a megérdemelt haláltól.

Bár juhokként még mindig szembe kell néznünk utolsó ellenségünkkel, a testi halállal, mégsem félünk. Miért van ez így? Jézusnak, a jó pásztorunknak volt hatalma arra, hogy letegye az életét, és ismét felvegye azt (18. v.). Ezt az életet ajándékozza juhainak. Ez az örök élet. Ez az élet már most elkezdődik, és testi halálunk után is folytatódik. A mennyi dicsőségben majd Jézushoz csatlakozunk. Jézus a 28. versben így szól: „És én örök életet adok nékik, és soha örökké el nem vesznek, és senki ki nem ragadja őket az én kezemből.”

Egy medve és egy oroszlán megpróbálta elrabolni Dávid egyik bárányát, de ő megakadályozta ezt. Sokkal nagyobb a mi jó Pásztorunk! Ő megsemmisítette a Sátán és a halál erejét. Isten népeként egész életünkben nagyszerű Pásztorunk gondviselésében járhatunk. Jézus a mennyből minden minden próbatételünkben és kísértésünkben megvéd minket. Biztonságban őriz minket az ő aklában, és zöld legelőkre vezet bennünket. Igéjével táplál minket. Végigvezet ezen az életen, hogy majd megérkezzünk a dicsőségbe és a mennybe.

Ismered ezt a pásztorot? Ez a hit ismerete. Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülj. Él a jó Pásztor, Jézus gondviselésében és vigasztalásában.

A feltámadás és az élet

„Monda néki Jézus: Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él. És aki csak él, és hisz énbenem, soha meg nem hal. Hiszed-é ezt?” **János 11:25–26**

A halál és az élet ellentéte

Valószínűleg már meg kellett állnod egy szeretted koporsója vagy sírja mellett. Talán egy idős ember volt, aki megszabadult az idős kor gondjaitól és fájalmától. De lehet, hogy egy csecsemő, egy fiatal, vagy egy életének virágkorában járó szerettedet gyászoltad, akit hirtelen elvitt egy baleset vagy egy betegség. Micsoda gyászt és bánatot kellett átélned!

Mária és Márta testvére, Lázár meghalt. Ez az ember Jézus kedves barátja volt. Testvérei mély gyásztól szorítva könnyeztek. Márta így szólt Jézushoz: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem” (32. v.). Márta hitte, hogy Jézus jelenléte mindent megváltoztathatott volna. Abban is hitt, hogy Jézus még mindig kérheti Istent, hogy testvérét újra életre keltse.

Jézus az életről beszél. „Feltámad a te testvéred” (23. v.). Márta azt feleli, hogy ezt tudja. Jézus helyreteszi látásmódját, amikor a távoli jövő felől a közvetlen jelenbe fordítja Mártát. Az asszony tekintetét Jézus önmagára irányítja: nem a jövőbeli eseményekre, hanem Jézus személyére. Jézus mindig jelen van velünk. Ez ad vigaszt, erőt és áldást. Jézus eléri, hogy Márta már ne a halott Lázárnál időzzön, hanem Jézusban mint az élet Urában bízson. „Én vagyok a feltámadás és az élet” (25. v.).

Lázár sírjában látható a halál annak minden erejében és csúfságában. Az ő esetében egy betegségről volt szó. A testet a sírba tették, hogy ott lebomoljon és elrothadjon. A halál a test és a lélek szétválasztása. A családtól és a barátoktól való elválasztás. A halál a hátramaradottakat félelemmel, gyásszal és könnyekkel tölti el.

A halál nem természetes jelenség, hanem Isten büntetése a bűnért. „A bűn zsoldja a halál” (Rm 6:23). A halál Isten bűn elleni haragjának kijelentése (Zsolt 90). Ádám halála és utódainak halála az Istentől való lelki elszakadást jelenti. Ezzel éles ellentétben áll Jézus, az élet.

Jézus a feltámadás

Jézus maga a halál feletti hatalom. Ő legyőzte ezt a gyilkos erőt. Jézus az a hatalom, aki feltámasztja a halottakat a sírból, aki életet hoz a halálból. Jézus az a hatalom, aki új, a mennyországban való életre alkalmas testet alkot. Jézus adja azt az életet, amely soha el nem veszhet. Ő a győzelem, az öröm, a békesség és a vigasztalás nagyszerű hatalma. Ő a feltámadás.

Jézus nemcsak birtokolja a feltámadás és az élet erejét. *Ő maga* a feltámadás és az élet. Nem pusztán azt mondja, hogy ő lesz a feltámadás és az élet akkor, amikor újra eljön. Ő maga az, most, a saját személyében. „Én vagyok...” Jézus a feltámadás, mert ő az élet.

Mi a kapcsolat Jézus e két címe között? Jézusnak hatalma van arra, hogy feltámasszon embereket a halálból, mert ő az Élet. Az ő élete az oka annak, hogy ő a feltámadás. Jézus az Élet. Ez nem pusztán annyit jelent, hogy él, vagy rendelkezik az élettel. Ő az élő. Ő minden élet forrása. Ez csak azért lehetséges, mert ő Isten. Ebben az igeversben ismét Jézus egyik „vagyok”-mondásával találkozhatunk. Jézus az Isten örök, természet szerint való Fia.

Amikor Jézus azt mondja, hogy ő az élet, nem pusztán testi vagy biológiai életre gondol. Nem csupán a földi létet érti. Jézus a lelki élet. Ez az élet az Istennel való közösség és barátság. Jézus ezzel a kijelentéssel arra is utal, hogy ő az élet a halál – az Istentől való távollét – szorításában élő bűnösök számára. Jézus az élet a haldoklók számára. Ő a megváltó élet. Ő az élet, mert megszabadítja a bűnösöket a halál büntetésétől és hatalmától, és életet ad nekik. Jézus ez az élet számunkra, hiszen ő a Megváltó. Ő eljött a halálnak ebbe a világába. Magára vette bűneink büntetését, elszenvedte azt, és legyőzte a halált. A kereszten azt mondta: „Elvégeztetett.” Teljesen kifizette az adósságot.

Mivel Jézusban benne van ez az élet, ezért ő a feltámadás is. Neki van hatalma arra, hogy a halálból életet hozzon. Ez igaz volt az értünk bemutatott halálára is. Meghalt a kereszten, és a harmadik napon feltámadt a halálból. Feltámadása után Jézust több mint 500 szent látta testben. Most a mennyben van ebben a feltámadt testben.

Jézus a feltámadás az ő népének, mindazoknak, akik hisznek őbenne. Ő támasztja halott lelkünket új életre. Ezt nevezük újjászületésnek. Ezt az új lelki életet néhányan már anyjuk méhében megkapják, mások pedig később nyerik el az új élet ajándékát (például a lator a kereszten). Az újjászületést felülről való születésnek is nevezük. Halottak voltunk vétkeinkben és bűneinkben, de élővé lettünk.

Amit Jézus elvégzett a lelkünkért, azt testünkért is megteszi, amikor visszatér. Mártának igaza volt. „Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor az utolsó napon” (24. v.). Amikor megállunk egy szerettünk betegágya mellett, amikor eltemetjük, akkor tudjuk: Jézus a feltámadás és az élet azok számára, akik hisznek benne. A sírba helyezett test csak „aluszik”, mert amikor Jézus újra eljön, szerettünk fel fog ébredni. Ahogy Jézus szólt: „Lázár, jöjj ki” (43. v.), úgy mindenkit, aki az övé, elő fog szólítani a sírból egy új, a mennyei életre alkalmas testben. Az a feladatunk, hogy ezekkel a szavakkal vigasztaljuk egymást (1Thessz 4:18).

Jézus ígérete

„Aki hisz énbenem, ha meghal is, él” (Jn 11:25). Jézus megmutatja, hogyan részesednek a halott bűnösök ebben az áldásban. Ennek módja a Jézus Krisztusban való hit. Hit által nyerhetjük el ezt az áldást. Ez a hit Isten ajándéka (Ef 2:8, 9). A hit nem a mi cselekedetünk, hanem olyan erő, amelyben Isten részesít minket, amikor kegyelmesen új szívet ad nekünk a felülről való születésünk (a lélek feltámadása) során. A bűnös halott lelkét Krisztus Lelke teszi élővé. A lélek életre kel, hogy higgyen Jézusban.

A hit tevékenysége, hogy Jézusra tekintünk, és bízunk benne. Ez a Jézusba vetett bizalom és reménység. Ő a feltámadás és az élet. Mivel a tőle kapott élet, örökkévaló, van jövőbeli reménységünk. „Ha meghal is, él.” Jézus éppen arról beszél, ami Lázárral történt. Ő a halálban is élt. A teste a sírban rothadt. De a lelke élt. Jézus erős szavára Lázár teste feléledt, és kijött a sírból.

Ez fog történni Isten minden hívő gyermekével. Amikor meghal, a lelke a mennybe kerül. Ő már Jézussal van! Ez az élet nem halhat meg. Mi azonban előre tekintünk. Amikor Jézus visszajön, a hívő teste feltámad egy dicsőséges, halhatatlan, romolhatatlan és lelki testben (1Kor 15). Akkor testben és lélekben együtt leszünk Jézussal és az összes szenttel az új égen és az új földön.

Jézus azt ígéri: „Aki csak él, és hisz énbennem, soha meg nem hal” (Jn 11:26). Ez történik a lelkünkkel az újjászületésünk során. Ez történik a testünkkel Jézus második eljövetelekor. Ez az ígéret csak azoknak szól, akik hisznek Jézusban.

Jézus kérdése

Mártától Jézus ezt kérdezte: „Hiszed-e ezt?” (26. v.). Ő így felelt: „Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Istennek Fia, aki e világra jövendő vala” (27. v.). Milyen csodálatos hit!

Ez a sürgető kérdés szól mindazoknak, akik hallják az evangéliumot. Hiszel-e Jézusban? Hiszed-e, hogy ő a Krisztus, a Megváltó, a Feltámadás és az Élet? Bízol-e benne? Van-e bizalmaid és reménységed a halál közepette is?

Azt szokták mondani, hogy csak két biztos dolog van az életben: az adó és a halál. Miközben szembe kell néznünk saját halandóságunkkal és szereteteink betegségével és halálával, a hívőknek lehet vigaszuk és reményük. Az igazság, hogy Jézus a feltámadás és az élet. Hiszel-e ebben? „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe” (Csel 16:31).

Az út, az igazság és az élet

„Monda néki Jézus: Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.” (János 14:6)

Vigasztalás az övéinek

Jézus bejelentette tanítványainak a közelgő halálát. El fogja hagyni őket. A tanítványok nyugtalanok. Jézus megvigasztalja őket. Mivel vigasztalta őket és minket?

Szívünk nyugtalanságára ötszörös vigasztalást kapunk. Vigasztalásunk van az Úr Jézusba vetett hitben. Vigasztalásunk van abban a tudatban, hogy az Atya háza az örök hajlékunk. Vigasztalásunk van abban, amit Jézus tett és most is tesz ottani fogadásunk biztosítására. Micsoda vigasztalás tudni, hogy Jézus visszatér, hogy magához vegyen minket. Örökké Jézussal leszünk. E drága szavak megvigasztalnak és megvidámítanak minket.

Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy tudják, hová megy, és ismerik az utat is. Egyik tanítványa, Tamás ezt kérdezte: „nem tudjuk hová mégy. Mi módon tudhatjuk azért az utat?” (Jn 14:5). Jézus erre felelt így: „Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (Jn 14:6).

Jézus az út

Jézus egy képet mutat nekünk. Egy járt útról beszél. A Biblia két útról ír. Van egy széles út, amely a veszedelembé és a pokolba vezet, és egy keskeny út, amely az életre vezet (Mt 7:13–14). A széles út a hitetés, a bűn és a tévelygés útja. Sokan a széles út vándorai. A Példabeszédek 14:12-ben olvashatunk arról az útról, amely helyesnek látszik az ember számára, de a vége a halálra menő út. „Mindnyájan elhajlottak” (Rm 3:12).

A széles úttal szemben található a keskeny út. Amikor Jézus azt mondja, hogy ő az út, akkor arra utal, hogy ő az áldott út az Atyához és az Atya házához, amelyben sok hajlék van. A ház a

közelséget, a barátságot, a közösséget jelenti. A szüleikkel együtt élő gyermekek megtapasztalják szeretetüket, gondoskodásukat és védelmüket. Jézus kijelenti, hogy ő az út az Atyához és a mennyei otthonhoz.

A bűnös nem tud Istenhez jönni, ám Isten Jézus személyében eljött a bűnösökhöz. Jézus nem pusztán vezető, aki megmutatja az embereknek az utat, amelyen járniuk kell. Ő maga az Atyához vezető út.

Jegyezzük meg, hogy Jézus az út. Arról van szó, hogy ő az egyetlen út. Nem emberi filozófiák, nem az általunk végzett cselekedetek, és nem is más tanítók vagy vezetők képezik az utat. Jézus az út, mert ő a Megváltó. Előttünk, emberek előtt a mennybe vezető utat lezárják és eltorlaszolják a bűneink. Hátat fordítottunk Istennek, és elfordultunk tőle. Az út le volt zárva, az ösvény el volt rekesztve.

Isten azonban utat készített, hogy visszatérhessünk hozzá és az ő odafent való házába. Ez az út az ő Fia, Jézus. Jézus lejött a mi bűnös létünkbe, szenvedett, és meghalt, hogy megmentsen minket, és életet adjon nekünk. Ezen az úton járt Jézus, amikor tanítványainak arról beszélt, hogy szükséges meghalnia, és elhagynia őket.

Jézus az igazság

Jézus az Út, mert ő az Igazság. Ez azt jelenti, hogy ő az igazi, a biztos út az Atyához és a mennybe. Ő nem hamis út. Ő nem fog minket félrevezetni. Aki hisz Jézusban, eljut az Atyához. Ez az igazság!

Ádám hitt a Sátán hazugságának. Azóta az emberek sötétségben és tévedésben tapogatóznak. Elidegenedtek Istentől, és sötétségben vannak. „Az istentelenek útja pedig olyan, mint a homály, nem tudják miben ütköznek meg” (Péld 4:19). A Róma 3:11 szerint nincs, aki megértse Istent. Pilátus megkérdezte Jézustól: „Micsoda az igazság?” (Jn 18:38). Ma sokan úgy gondolják, nincs abszolút igazság. Sokféle tanítás létezik, és mindegyikből megtanulhatunk valamit. Ám az igazságot nem a filozófiákban találjuk meg, hanem egy személyben. Jézus így szól: „Én vagyok az igazság.” Jézus kijelenti Istent, és leleplezi az embert. Ezt mondja: „Aki ismer és lát engem, az Atyát is ismeri és látja” (vö. Jn 14:7, 9). Hogyan lehetséges ez?

Jézus maga Isten. Jézus, a Szentháromság második személye, és egy az Atyával és a Lélekkel. Jézus szavai nem pusztán az övéi, hanem az Atya szavai is, aki Jézusban lakozik. Az Atya Isten végzi a csodálatos tetteket, amelyeket Jézus tett. Ő gyógyította meg a betegeket és a bénákat, ő adott látást adott, ő támasztotta fel a halottakat. E testi csodákat, amelyek lelki áldásokra mutatnak, Isten végzi az ő Fiában, Jézusban. Ő üdvözít!

A bűn hazugságaiban elveszve Jézusra, az Igazságra van szükségünk. Isten lévén Jézus az Istenben található összes igazság kijelentése. Jézus az Atya és a menny igazságának kijelentése. Ő a rólunk, bűnösökről szóló igazság kijelentése. Ő az üdvösség őbenne található, egyetlen útjának kijelentése. Csak Jézusban szabadulhatunk meg a hazugságtól, csak őbenne ismerhetjük meg az Atyához vezető igaz utat.

Jézus az élet

Jézus a feltámadás és az élet. Ez azt jelenti, hogy neki élete van önmagában, hiszen ő Isten Fia. Ez az élet az Atyával és a Szentlélekkel való örök közösség. Ugyanakkor Jézus az élet ereje és forrása

számunkra, akik halottak voltunk a bűnben. Elszakadtunk Istentől, a halálba és a pokolba vezető úton jártunk. Amikor Ádám és Éva hallgatott az ördög hazugságára, meghaltak minden gyermekükkel együtt. („Amely napon eszel arról, bizony meghalsz” – 1Móz 2:17.) Lelkileg haltak meg. Nem szerették többé Isten dolgait. Nem törődtek Isten dicsőségével. Halottak voltak a mennyei élet számára. Ez jellemez téged is? Jézus nélkül ez igaz mindenkire.

Azonban Jézus az élet. Jézusban található az örök élet. Jézusban állt helyre az Istennel való élet. Miként történt ez? Jézus a kereszten rálépett a halál útjára, és legyőzte azt. Letette az életét, és újra felvette azt. Ezt az életet adja most mindazoknak, akik hisznek őbenne. A János 5:24-ben azt olvassuk, hogy aki hisz Krisztusban, átment a halálból az életbe.

Hacsak Jézus nem tér vissza előbb, mindannyian szembe nézünk az utolsó ellenséggel, a halállal. Ez a testi halál. De az élet, amelyet Jézus ad, lelki élet. Ez Istennek és az ő Fiának, Jézus Krisztusnak ismerete. János evangéliumának 17. fejezetében így olvassuk: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust” (3. v.).

Ezt az életet Jézus az ő Szentlelke által adja nekünk. Ez indít minket a Jézusba vetett hitre. Ez az örök élet, amely soha nem ér véget. Bár egyszer öregség, betegség vagy baleset miatt a testünk meghal, a lelkünk tovább él. Jézus befogad minket a mennybe. És amikor Jézus második eljövetelekor feltámad a testünk, akkor testben és lélekben örökké Jézussal fogunk élni.

Jézus Isten. Mivel ő az út és az igazság, ő az élet is. Ő maga az élet, és ő az élet mindazoknak, akik hisznek benne. Vajon ő a te életed?

Nincs más út az Atyához

Nincs más lehetőség? Nincs! Egyszerűen nincs más út az Atyához és az ő mennyei házához, mint Jézus. Egyetlenegy út vezet az Atyához. Csak egyetlen út visz a mennybe. Jézuson kívül nincs út az Atyához. Rajta kívül nincs üdvösség. Ő az egyetlen Megváltó.

Jézus világosan szól: „Senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (Jn 14:6). Ezt fontos tudni. Sokan más utakat hirdetnek, amelyek az üdvösségre és az örök életre visznek. Néhányan az általuk végzett jó cselekedetek útjára számítanak. Mások a saját akaratukról beszélnek. Azt hiszik, úgy üdvözülnek, hogy Krisztust választják. Megint mások azt hiszik, hogy a mennybe vezető út a legjobb, legkedvesebb, legszeretőbb emberek számára áll nyitva.

A világ számos különböző vallása és szektája is hirdeti az isteneit. Vajon a világ más vallásai megmenthetnek? Szomorúan kell leírnunk, hogy némelyek azt tanítják: a mennybe és az életre sok út vezet. Ezt hívják *pluralizmus*nak. Szerintük Jézus csak egy a sok út közül, amelyek Istenhez és a mennybe vezetnek. Mások más úton juthatnak oda. Ez azonban nem igaz. A Cselekedetek 4:12-ben azt olvassuk, hogy „nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.” Ez az igazság sokak számára sértő. De ez Isten Igéje. Isten nem tud hazudni.

Ez a keskeny út, amelyen kevesen járnak. De akiknek csak igaz hitük van Jézusban, azok eljutnak az Atyához, és üdvözülnek.

Az igazi szőlőtő

„**Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves... Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.**” (János 15:1, 5)

Hogyan kapcsolódik hozzánk?

Kellemes nyáron vagy ősszel egy szőlőskertben sétálni. A levelek zöldek, az ágakról hatalmas szőlőfürtök csüngenek. El tudod ezt képzelni? És persze utána megkóstolhatod a szőlőtőke jó borát is.

Jól ismert kép volt ez Izráel földjén. A Szentírás Izráel népét is úgy említi, mint Istentől ültetett szőlőt (Zsoltárok 80:9–12). Amikor Jézus szőlőtőnek nevezi magát, azzal gyönyörű képet mutat meg magáról és az egyházáról. Jézus népével együtt egy növényt alkot. Jézus a szőlőtő, az ő népe pedig a vesszők. Bensőséges kapcsolat áll fenn közöttük. Hit által egyesülünk Jézussal.

Jézus azért hozhatta elő ezt a hasonlatot, mert Isten úgy alkotta meg a világot, hogy az lelki igazságokra mutathasson rá. Így a szőlőtő Jézust és az ő egyházát jelképezi. Izráel az Ószövetségben Krisztus előképe volt. Jézus most így szól: „Én vagyok az igazi szőlőtő” (Jn 15:1). A többi szőlőtő csak jelkép volt, de Krisztus a tökéletes beteljesedés. Izráel nemzete nem tudott jó gyümölcsöt teremni. Jézus azért jött, hogy ő legyen a tökéletes, valódi, maradandó szőlőtő, amelynek a többi csak halvány tükörképe volt.

Jézus az igazi szőlőtő

A szőlő a talajba eresztett gyökereivel együtt a vesszők és a rajtuk termett gyümölcs életének forrása. Jézus minden élet forrása az ő egyháza számára. Ő ad erőt az egyháznak, és ő adja meg, hogy az ő dicsőségére gyümölcsöt teremjen. Jézus adja meg az ő egyházának az üdvösség minden áldását.

A szőlő esetében a vesszőknek nem marad semmijük, ha levágják őket a szőlőtőről. Hozzá kell kapcsolódniuk ahhoz. Hogyan történik ez? Van egy gazda, egy szőlőműves, erről a szőlőművesről beszél a János 15:1. Ez a gazda elülteti és gondozza a szőlőt. Megmetszi a vesszőket, és más vesszőket olt be a szőlőtőbe. A vesszők a szőlőtőből merítik életüket.

Jézus mennyei Atyja azért adta Jézust, hogy az ő népe élete legyen. Lelki életünk, életerőnk, táplálékunk és üdvösségünk Jézustól függ. Jézustól függünk csakúgy, ahogyan az ág is mindenben a szőlőtőkétől függ. Jézus Krisztus nélkül semmik vagyunk. Krisztusban kegyelmet, bocsánatot, igazságot és örök életet kapunk.

Hogyan lesz Jézus ez az életet adó szőlőtő? A választ először a *vagyok*-mondásban találjuk meg. Jézus az igazi szőlőtő, az élet, az erő és az üdvösség forrása egyháza számára, mert ő maga Isten. Istenből fakad mindaz, amire szükségünk van.

Másodszor Jézus ez a szőlőtő, mert Isten ide, a mi világunkba plántálta őt, a Fiát. Jézus az emberek hasonlatosságában, a mi bűnös testünkben jött el, mint egy szerény szőlőtő. Ő hordozta el bűnünket, bűnösségünket és halálunkat. Feltámadása által azonban életet ad nekünk, élő vesszőkké formál minket.

Harmadszor a szőlőtő képéhez hozzátartozik a csodálatos gyümölcs is. Jézus erre nyomatékosan utal. A vesszők Jézus miatt teremnek gyümölcsöt. Milyen kiábrándító úgy végigsétálni a szőlőben, hogy nincs gyümölcs, vagy csak néhány beteg fürtöt látunk. Jézus hatszor említi, hogy terem-e gyümölcsöt a szőlő. Minden attól függ, hogy a vesszők kapcsolódnak-e a szőlőtőhöz. Minden azon múlik, hogy kapcsolatban vagyunk-e Jézussal. Jézus az egyetlen erő, amely képessé teszi az ő népét a gyümölcsstermésre. Ezért mondta Jézus: „Ti már tiszták vagytok ama beszéd által, amelyet szóltam néktek” (Jn 15:3). Jézus megtisztít minket, és képessé tesz a jó gyümölcs termésére.

Magunktól csak bűnt és rosszat tudunk teremni. Csak azért teremhetünk bármilyen Istennek tetsző gyümölcsöt, mert Jézushoz kapcsolódunk. Ő a forrásunk, az erőnk és az életünk. A jó cselekvésére minden erőnk Jézusban van.

A gyümölcs

Mi ez a gyümölcs? A János 15:1–8 hatszor említi a gyümölcsstermést. Ez tehát nagyon fontos. A gyümölcs a hit gyümölcse, az élő, aktív hit. Nem pusztán annyit jelent, hogy elmondjuk: keresztyén vagyok, vagy egyháztag vagyok. Nem pusztán szavakról van szó. Természetesen a szavaknak is jelentősége van. Nyilvánosan, bátran, szégyenkezés nélkül meg kell vallanunk Jézus Krisztust, Isten Fiát. Ám a hit egy Jézusért élt élet is. Olyan élet, amelyet az Ő Igéjének és parancsolatainak engedelmeskedve élünk. Istenfélő élet, amely tiszta beszédből, tiszta cselekedetekből, továbbá Isten és felebarátaink iránti szeretetből áll.

Életünk élesen eltér a világ fiainak életétől, akik önmaguknak, a bűnnek és az ördögnek élnek. Jézus életét és személyét utánozzuk. Őbenne nem találhatunk hibát. Az ő szava igazság volt. Ő, a gyümölcs, amit Jézus terem bennünk, a szent élet. Naponként bánkódunk bűneink miatt, elfordulunk vétkeinktől. Ez a *megtérés*. Elhagyjuk a haragot, a dühöt, a rosszindulatot, a káromkodást, a mocskos beszédet, nem hazudunk egymásnak (Kol 3:8–9). Ezek helyett kedvességet, nyájasságot, alázatot, szelídséget, egymásnak való megbocsátást és szeretetet öltünk magunkra (Kol 3:12–14).

Mennyire fontos a gyümölcs? Mit tesz Isten, a szőlőműves? Jézus azt mondja, hogy Isten lemetsz minden vesszőt, amely nem hoz gyümölcsöt. Ezek az egyházban élő képmutatók, akik keresztyénnek mondják magukat. Ők annyiban vesszők, hogy (külsőleg) az egyházhoz tartoznak. Szájukkal megvallják ugyan Jézust, de nem teremnek gyümölcsöt. Mivel nem teremnek gyümölcsöt, az Atya lemetszi őket. Nincs kapcsolatuk Jézussal. Ez történt Jézus egyik tanítványával is. Ő Jézus követőinek csoportjához tartozott. De tolvaj volt, és elárulta Jézust. Isten elvetette.

Még a Krisztusban élő, igaz hívőknek is szüksége van a Szőlőműves metsző munkájára. Ők igazi keresztyének, akik szeretik Jézust, és szent életet élnek. Azonban mivel még mindig bűnösök és gyengék vagyunk, még a legjobb cselekedeteinket is beszennyezi a bűn. Ezért az Atya dolgozik rajtunk, és kivágja a bűnös voltunkból fakadó cselekedeteket. Megtisztítja szívünket és életünket, hogy szentebbek és engedelmesebbek legyünk. Isten az Igével, az evangélium hirdetése által tisztogat minket. Néha megpróbáltatásokkal, bajokkal, fájdalommal és betegségekkel metsz meg. Ez nem kellemes, hanem fájdalmas. Azonban olyan szükséges, mint a sebész kése, amely kivágja a test beteg részét. Istennek nagyon fontos munkája ez, amely elősegíti életünkben a gyümölcsstermést.

Jézusban kell maradnunk

Jézus így szólt: „Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad, akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok” (Jn 15:4). Jézus itt a tanítványaihoz szól, akiket megváltott. Ők Krisztusban voltak. Jézus ezt mondja nekik és nekünk: „Maradjatok bennem. Ne szakadjatok el tőlem. Nézzetek rám, és támaszkodjatok rám.”

Miért mondja ezt Jézus? Egy igazi vesszőt nem lehet leválasztani Jézusról, a szőlőtőről. Ha nem, akkor miért figyelmeztet mégis? A válasz, hogy tapasztalataink alapján elszakítjuk magunkat Jézustól. Könnyű azt gondolni, hogy ha egyszer üdvözültünk, akkor már Jézus nélkül is boldogulunk. Azt gondoljuk, hogy erősek vagyunk, gyümölcsöt teremhetünk anélkül, hogy szoros közösségben maradnánk Krisztussal. Hogyan tesszük ezt? Abbahagyjuk az imádkozást és Isten Igéjének olvasását. Nem járunk istentiszteletre, hogy ott meghallgassuk a hirdetett Igét. Azonban nem tudunk jó cselekedeteket teremni anélkül, hogy Jézusban maradnánk. Jézus arra hív minket, hogy maradjunk benne.

Mit jelent megmaradni Jézusban? Az 5. versben Jézus csodálatos ígéretet tesz: „Aki énbennem marad, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt.” Jézus mindig velünk marad. De hogyan maradjunk mi őbenne? A 7. versben Jézus azt mondja: „Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak.” Igéje ereje által üdvözülünk, az Ige ereje által maradjunk őbenne, és ő mibennünk. Ragaszkodsz-e egyéni csendességeidhez és a Biblia tanulmányozásához? Hűséges tagja vagy-e egy jó gyülekezetnek, ahol helyesen hirdetik az evangéliumot? Maradjon benned Krisztus Igéje, hogy ő benned maradhasson. Akkor vesszők leszünk, mégpedig nem vékonyka, hanem életerős vesszők, amelyek sok gyümölcsöt teremnek.